

EDUCAR NO ÉS GENS SENZILL

► Sílvia Mampel

Coordinadora dels estudis de grau en Educació Infantil de la FUB

Pautes, normes i límits...., cal? (I)

M'està posant al límit, al límit m'està posant! Això és el que deia l'altre dia un pare davant d'una botiga de dolços, mentre el seu fill maranejava a terra davant la mirada de tothom. L'actitud del pare em va agradar, llevat d'aquesta frase, en cap moment no es va posar nerviós pel fet que la gent que passava el mirés. Ans al contrari, feia tota la sensació que estava donant una lliçó involuntària a tots els presents, una classe enmig del carrer, de com cal actuar quan els infants ens posen al límit.

La intenció de l'infant era clara, fer passar al pare pel ridícul més absolut sota la mirada atenta dels vianants i veure si d'aquesta manera claudicaria davant de la seva petició. El recurs, una rebequeria sonada. No me'n vaig poder estar i, dissimuladament, vaig quedar-m'hi, a veure com acabava l'escena. Per sort, el pare va aguantar estoicament i, de molt bones maneres, va manifestar al seu fill la seva clara intenció de no entrar a comprar cap dolç. De mica en mica, i parlant amb ell, el va anar convençant que no calia fer allò, que la mare era a casa i els esperava per anar a sopar, i encara havien de passar pel forn a comprar aquells bastons de pa que tant li agraden a ell.

El pare va tenir, segons el meu entendre, un gest intel·ligent, perquè es va mantenir ferm en la seva decisió tot obviant aquella acció de *xantatge*, i al mateix temps també podríem dir que el va compensar. El nen renuncia a allò que vol i en surt compensat, i el pare es man-

té ferm en allò que ha establert. La lectura que en podríem fer és: renunciar als dolços no és tan dolent, perquè et permet tenir una cosa que t'agrada molt. És interessant marcar aquestes pautes perquè probablement l'infant no tornarà a emprar el recurs de la maranada o, si ho fa, serà per tornar a provar sort, però veient que no té els efectes esperats, ho deixarà córrer. Segurament si el pare li hagués donat una resposta taxativa i hagués fet una afirmació del tipus «perquè ho dic jo!», no hauria obtingut els mateixos resultats.

Educar no és gens senzill, ja ho diem, el que s'ha de tenir present és que des que l'infant neix necessita, per al seu desenvolupament com a persona, que se li marquin uns marcs de referència i de comportament que li permetin saber on són els límits, què és i què no és permès, o dit d'una altra manera, ha de veure, per mitjà de les nostres accions, quins són els límits i les normes que regulen la nostra conducta en societat. Això ho podem treballar donant-

li un seguit de pautes.

No ens ha d'espantar posar límits en aquestes edats, els infants necessiten saber fins on accepta l'adult les seves accions i comportaments, i si no troba aquests límits, s'angoixa. Dit d'una altra manera, els necessita. Posem-los, però, amb cautela i prudència, i sobretot, posant límits que puguin ser complets tant per una banda com per l'altra. La setmana vinent en continuarem parlant.

